

L'ECLÈCTICA

JOHN CONNOLLY

A surreal landscape under a dark, cloudy sky. In the center, a large, glowing, fiery structure composed of many birds, possibly phoenixes, rises from a field of tall grass. A small child stands in the foreground, looking up at the structure. The scene is illuminated by the intense orange and yellow light of the fire.

CORBS

bromera

Una mar grisa, un cel gris, però els boscos encesos amb arbres en flames. Ni rastre de fum ni d'escalfor, però tot i això els boscos tenien llengües de foc de vermells, grocs i taronges lluminosos; era l'incendi fred de quan arriba la tardor i les fulles cauen resignadament. L'aire, arrossegat pels primers indicis de vents hivernals, per l'amenaça del seu fred, traspuava caducitat, i els animals es preparaven per a les neus que ben aviat caurien. Havien començat a buscar menjar, a omplir-se la panxa de cara a temps més magres. La gana faria que les criatures més menudes i més vulnerables assumissin riscos per poder-se alimentar, i els depredadors estarien a l'aguait. Les aranyes negres ja s'aclofaven als racons de les teranyines, ben alerta: encara quedaven insectes despistats per atrapar i altres trofeus per afegir a les seves col·leccions de closques pansides. Els pelatges d'hivern es tornaven més gruixuts i el pèl començava a fer-se més clar per confondre's millor amb la neu. Els estols d'oquees travessaven el cel com grups de refugiats que s'escapessin d'un conflicte que se'ls acostava i deixaven enrere tots els que no tenien més remei que quedar-se i encarar-se amb el que vingüés.

Els corbs estaven immòbils. La majoria dels seus germans del nord llunyà s'havien dirigit cap al sud per escapar-se del pitjor de l'hivern, però ells no. Eren molt grossos però lluents i els ulls els brillaven amb una intel·ligència estranya. En aquella carretera remota algunes persones s'havien adonat de la seva presència i, si durant la caminada o en el trajecte amb cotxe no anaven sols, havien parlat d'aquells ocells amb els seus acompanyants. Tothom estava d'acord a dir que eren més grossos que els corbs normals i potser, també, que transmetien una sensació d'inquietud, aquells animals encorbats, aquells éssers vigilants, pacients, traïdors. S'havien posat ben endins de les branques d'un vell roure, un organisme que ja s'acostava al final dels seus dies i que cada any perdia les fulles més aviat, de manera que a les darreries de setembre ja estava pelat; era un arbre calcinat entre les flames, com si el foc devorador ja l'hagués consumit i només hagués deixat les taques fumades dels nius

abandonats de feia temps. El roure era a l'extrem més apartat d'un bosquet que en aquell punt sobresortia una mica seguint el revolt de la carretera. Antigament hi havia hagut més roures com aquell, però els homes que havien construït la carretera els havien tallat ja feia anys. Ara era l'únic de la seva espècie i ben aviat també desapareixeria.

Però els corbs l'havien triat; perquè als corbs els agradava tot el que era a punt de morir.

Els ocells més petits defugien la seva companyia i es miraven aquells intrusos amb recel des de la coberta de fulles perennes. Darrere seu, els boscos s'havien quedat en silenci. Aquells corbs resultaven molt amenaçadors: estaven totalment quietes, amb les urpes cargolades a les branques i tenien uns becs esmolats com ganivets. Amatents, eren els observadors que esperaven l'inici de la cacera. Semblaven estàtues, tan immòbils que s'haguessin pogut prendre per protuberàncies del mateix arbre, per formacions tumorals de l'escorça. Era molt estrany veure'n tants de junts, perquè no són ocells gaire sociables; un parell sí, però no pas sis, no d'aquella manera, sense que hi hagués menjar a la vista.

Passar de pressa, passar de pressa. Deixar-los enrere ben de pressa, no sense abans llançar-los una última mirada angoixada, perquè veure'ls feia recordar què és sentir-se assetjat, vigilat des de dalt mentre els caçadors segueixen implacablement el teu rastre. I és que els corbs actuen així: porten els llops fins a la seva presa i després a canvi dels seus esforços es queden una part del botí. Per això el que vols és que es moguin. Que marxin. El corb comú també pot torbar l'ànim, però aquells no eren corbs comuns. No, aquells ocells eren del tot fora del normal. S'anava fent fosc i ells continuaven en espera. Quasi s'hauria dit que començaven a endormiscar-se, si no hagués sigut perquè la llum, tot i que perdia intensitat, copsava la negror dels seus ulls, aquells ulls que quan els núvols s'obrien capturaven la llum de la primera lluna i n'empresonaven la imatge a l'interior.

Una marmota de cua curta va sortir del tronc mig podrit on tenia el cau i va ensumar l'aire. Ja havia començat a canviar el pelatge, que anava perdent el to fosc i a poc a poc convertia el mamífer en una mena de fantasma de si mateix. La marmota feia estona que s'havia adonat de la presència dels corbs, però tenia gana i estava neguitosa per sortir a menjar. La seva cadellada ja havia marxat i ella no es tornaria a alimentar fins a l'any següent. Tenia el cau ben aïllat amb pèl de ratolí, però el petit rebost on

guardava els petits rosegadors morts estava buit. Per sobreviure, la femella havia d'ingerir cada dia el quaranta per cent del seu pes. Això significava que s'havia de menjar uns quatre ratolins al dia, però a les sortides que havia fet seguint les seves rutes habituals ben pocs n'havia trobat.

Tot i que els corbs van ignorar la seva aparició, la marmota era massa llesta per jugar-se la vida només perquè no s'hagués produït cap moviment. Es va girar per quedar encarada al cau i va moure la cua de punta negra com si fos un esquer, per comprovar si temptava els ocells a atacar. Si ho haguessin fet, en intentar agafar-li la cua haurien fallat d'aferrar-li el cos i s'hauria escapolit cap a la seguretat del tronc, però els corbs no es van immutar. Va moure el morro, neguitosa. De sobte va sentir un soroll. La llum dels fars d'un cotxe va banyar els corbs, que van moure el cap seguint el seu pas. La marmota, indecisa entre la por i la fam, va deixar que triés l'estómac. Va desaparèixer dins del bosc mentre els corbs estaven distrets i ben aviat es va perdre de vista.

El cotxe serpentejava per la carretera a més velocitat de la que hagués sigut prudent i agafava els revolts més oberts del que hauria convingut, i és que es feia difícil veure si en direcció contrària venia algun cotxe, i un conductor poc avesat a aquella ruta fàcilment hauria pogut trobar-se implicat en un xoc frontal o obrint-se pas per un mal camí entre les plantes que vorejaven l'asfalt. Això si hagués sigut la mena de carretera freqüentada pels viatgers, però per aquella hi passava ben poca gent. El poblet absorbia l'impacte dels que hi arribaven, la seva aparent falta d'interès els dissuadia de fer més indagacions, i llavors els tornava a escopir per allà on havien arribat: pont enllà, cap a la Ruta 1, i des d'allà cap al nord, fins a la frontera, o cap al sud, fins a l'autopista i avall fins a Augusta o Portland, les grans ciutats, just els llocs que els habitants de la península tant i tant s'esforçaven a evitar. En resum, allà els turistes no hi anaven, encara que de vegades alguns forasters s'hi aturaven a fer una pausa en el viatge, i al cap d'un temps, si hi encaixaven bé, la península els oferia un lloc perquè poguessin convertir-se en part d'una comunitat que vivia amb l'esquena cap a la terra i la cara resoltament orientada cap al mar.

Hi havia moltes poblacions d'aquesta mena en aquell estat. Atreïen la gent que volia escapar-se, els que buscaven la protecció d'una frontera, i és que aquell era un estat fronterer que encara limitava amb els boscos i el mar. Algunes persones es refugiaven en l'anonimat dels boscos, on el

vent, en passar entre els arbres, feia un soroll que recordava el trencar de l'onatge contra la costa, eco de la música que l'oceà cantava a l'est. Però allà, en aquell racó de terra, hi havia boscos *i també* hi havia mar, els cingles envoltaven les cales i hi havia una carretera elevada que discorria paral·lela al pont que unia la terra ferma amb tots aquells que havien optat per establir-se'n al marge; hi havia un poble amb un sol carrer, que tenia diners suficients per mantenir una policia pròpia. La península era extensa i, a part del nucli de cases a banda i banda d'aquell carrer, tenia una població molt dispersa. Per raons administratives i geogràfiques que ningú no recordava, el municipi de Pastor's Bay s'estenia cap a l'altra banda de la carretera elevada i cap a l'est, en direcció al continent. Durant anys, el xèrif del comtat havia patrutllat per Pastor's Bay, fins que un bon dia el municipi va analitzar el seu pressupost i va adonar-se que no només podia permetre's la seva pròpia força de seguretat, sinó que de fet en el procés encara s'hi estalviaria diners, i així va néixer el departament de policia de Pastor's Bay.

Però quan els autòctons parlaven de Pastor's Bay es referien a tota la península, i la policia era *la seva* policia. Els de fora solien anomenar-la «l'illa», malgrat que no ho era perquè estava unida amb el continent per un istme natural, encara que la major part del trànsit passava pel pont. Es tractava d'una construcció prou ampla per acollir una carretera decent, de dos carrils, i prou elevada per evitar qualsevol risc de deixar el veïnatge del tot aïllat per culpa del mal temps, malgrat que en algunes ocasions les onades eren tan altes que saltaven per damunt de la carretera. A la banda del continent, una creu de pedra donava fe que en aquest món havia viscut un tal Maylock Wheeler que el 1997 fou escombrat del pont per una onada mentre passejava el seu gos. L'animal, una gossa anomenada Kaya, va sobreviure. Com que el senyor Maylock era un solter empedreït, un matrimoni del continent va adoptar la Kaya. Però la gossa no parava d'intentar tornar a l'illa, tal com fan sovint els que neixen en llocs com aquests, i al final la parella va desistir de retenir-la; llavors se la va quedar el cap de policia d'aleshores, en Grover Corneau, que la va tenir fins que es va jubilar. Només una setmana va separar la mort de la gossa i la de l'amo. En una paret de les oficines de la policia de Pastor's Bay hi havia penjada una fotografia de tots dos; en mirar-la, en Kurt Allan, el successor d'en Grover, es plantejava si convindria que ell també en tingués un, de gos, però ell vivia sol i no estava gaire avesat als animals.

Era precisament el cotxe del cap Allan el que va passar a prop del vell roure i es va aturar al davant de la casa que hi havia a l'altre costat de la carretera. L'Allan va mirar cap a l'oest i va entretancar els ulls per protegir-los dels últims raigs del sol ponent, eclipsat per l'horitzó. S'acostaven més cotxes: ell mateix havia manat als altres que el seguissin perquè creia que la dona potser els necessitaria. Un cop que es va haver confirmat l'alerta AMBER, uns quants detectius de la policia estatal de Maine havien començat a fer camí cap allà i el Centre Nacional d'Informació Criminal havia rebut una notificació automàtica de la desaparició d'un menor. En poques hores es prendria una decisió sobre si calia o no demanar l'assistència de l'FBI.

La casa seguia l'estil d'un ranxo, molt ben cuidada i pintada de feia poc. Algú havia recollit les fulles seques amb un rasclat i les havia afegit a una pila de compost al cobert que hi havia adossat. Per no ser d'allà i no tenir cap home que l'ajudés, aquella dona se n'havia sortit prou bé, va pensar l'Allan.

Els corbs van observar com l'Allan trucava a la porta. La porta es va obrir, es van sentir unes quantes paraules, i l'home va entrar a dins. Durant una estona no van sentir res ni van veure cap moviment a l'interior de la casa. Després van arribar dos cotxes més. Del primer va baixar un home gran que portava una maleta de metge de cuir desgastat. L'altre vehicle el conduïa una dona de mitjana edat que duïa un abric blau; en baixar per anar-se'n cuita-corrents cap a la casa, l'abric se li va enganxar a la porta; la dona va estirar-lo per treure'l i la roba es va estripar, però ella no es va aturar a comprovar el dany. Tenia assumptes molt més importants al cap.

El metge i la dona de mitjana edat havien recorregut mig camí de l'esplanada quan la porta de la casa es va obrir de cop i volta i una dona en va sortir corrents en la seva direcció. Devia tenir prop de quaranta anys i tenia la cintura i les cuixes una mica plenes. En veure-la, els nouvinguts es van quedar quiets; la dona de mitjana edat va aixecar els braços com si esperés que l'altra dona s'hi tirés per abraçar-se-li, però en comptes d'això l'altra va continuar endavant i va empentar el metge. Va perdre una de les sabates; les lloses blanques del camí li feien ferides als peus, que anaven deixant tot de taques de sang darrere seu. Es va entrebancar i va caure a terra pesadament; quan es va aixecar, tenia els texans estripats, els genolls plens d'esgarrinxades i s'havia trencat una ungla. El cap Allan va aparèixer

a l'entrada, però la dona ja havia arribat a la carretera i es tapava la boca amb les mans i cridava un nom una vegada i una altra, sense parar:

—Anna! Anna! Anna!

Plorava i volia córrer, però la carretera feia un revolt tant a la dreta com a l'esquerra i no sabia cap a on anar. La dona de mitjana edat va arribar fins a ella i finalment, malgrat la seva resistència, la va poder agafar entre els seus braços. El metge i l'Allan ja s'acostaven mentre la dona tornava a cridar aquell nom. Uns quants ocells van emprendre el vol des dels arbres de més a prop i alguns animals invisibles van abandonar els arbustos i els matolls corrents com si anessin a escampar la notícia:

La noia no hi és, la noia no hi és!

Només els corbs es van quedar allà quiets. L'horitzó per fi va empassar-se el sol i la veritable foscor va començar a caure. Els corbs van passar a formar-ne part, absorbits per ella i absorbint-la alhora, perquè la seva negror era més intensa que la de qualsevol nit.

Molt més tard, va tornar la marmota. Entre les barres hi duia, penjant, el cos vençut i gras d'un ratolí de camp i notava el gust de la seva sang a la boca. Era l'únic que havia pogut fer per no esbudellar-lo tan bon punt l'havia caçat, perquè l'instint li deia que valia més controlar la necessitat. La seva moderació es va veure recompensada, però, ja que un ratolí més petit es va creuar en el seu camí quan tornava cap al cau i es va alimentar gràcies a aquest, i encara va poder amagar-ne les restes. Potser les podria recuperar més endavant, quan ja tingués la presa més grossa a bon resguard.

No va sentir el corb que se li acostava. Només se'n va adonar quan va sentir la burxada de les seves urpes al llom, que li travessava el pelatge i se li clavava a la carn. El corb va encastar la marmota a terra i després, molt a poc a poc, va començar a pessigar-la amb el bec, obrint-li tot de forats perfectes al cos. No se la va menjar. Simplement la va torturar fins a la mort, prenent-se el seu temps per gaudir de l'agonia. Quan la va tenir reduïda a un munt de carn i pèl sangonosos, va deixar el cadàver per als carronyaires i va retornar amb els seus companys. Esperaven que comencés la cacera i sentien curiositat pel caçador que era a punt d'arribar.

No, més aviat qui sentia curiositat per ell era el que els havia enviat allà, i ells observaven en nom seu.

Perquè ell era el depredador més terrible de tots.